

єю — здійснює оцінку майна, зобов'язань, власного капіталу та тих процесів, що відбуваються на підприємстві. Теорія і практика бухгалтерського обліку запропонувала багато різних видів оцінок. Тому подальше дослідження цієї економічної категорії та вироблення пропозицій щодо удосконалення методів оцінки, їх групування та систематизації є важливим питанням сьогодення.

Список використаних джерел

1. Туякова З. С. Концептуальные подходы к стоимостному измерению объектов бухгалтерского наблюдения в отечественной и зарубежной практике. — Международный бухгалтерский учет, № 2(86) — 2006. — С. 39–49.

2. Соколов Я. В. Основы теории бухгалтерского учета. М.: Финансы и статистика, 2003. — 496 с.

3. Кузельний М. В., Коцупатрий М. М., Кірданов М. Г., Лежнєнко Л. І., Примаченко О. Л. Бухгалтерський облік: Навч.-метод. посіб. для самост. вивч. дисципл. — К.: КНЕУ, 2005. — 217 с.

4. Хендриксен Эддон С., Ван Бреда Михаэля Ф. Теория бухгалтерского учета: Учебник / И. А. Смирнова (пер. с англ.); Я. В. Соколов (ред.). — М.: Финансы и статистика, 2000. — 574 с. — (Серия по бухгалтерскому учету и аудиту UNCTC).

5. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» № 996-XIV від 16.07.1999 р.

6. Оценка имущества и имущественных прав в Украине: Монография / Лебедь Н. П., Мендрул А. Г., Ларцев В. С., Скрынько С. Л., Жиленко Н. В., Драпиковский А. И., Иванов И. Б. / Под ред. Н. П. Лебедь / Изд. второе, перер. и доп. — К.: ООО «Информационно-издательская фирма «Принт-Экспресс», 2003. — 715 с.

Коноваленко А. С.

*Мелітопольський відособлений підрозділ
Запорізького інституту економіки
та інформаційних технологій*

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

В рамках реалізації Стратегії економічного і соціального розвитку України (2004–2015 рр.) «Шляхом європейської інтеграції», як один із пріоритетів, виділена соціальна переорієнтація економічної політики [1, с. 12].

Усвідомлюючи, що розвиток соціальної відповідальності бізнесу сприятиме розбудові партнерства між приватним та державним секторами в межах реалізації загальнодержавних і регіональних стратегій соціально-економічного розвитку, держава у межах свої повноважень розробляє та впроваджує свою політику, у тому числі у сфері соціальної відповідальності.

Стратегічні орієнтири та конкретні умови розвитку соціальної відповідальності обумовлюють використання цілого арсеналу методів державного регулювання.

Під методами регулювання соціальної відповідальності бізнесу слід розуміти способи впливу зацікавлених осіб (органів державної влади, громадських організацій, бізнесу, профспілок, організацій споживачів та дослідницьких інституцій) на створення сприятливих умов для розвитку соціальної відповідальності бізнесу та розробки національної стратегії з корпоративної соціальної відповідальності.

В залежності від засобів впливу слід виділяти правові, адміністративні, економічні та морально-етичні методи.

Предметом регулювання соціальної відповідності бізнесу правовими методами виступають відносини між державою та бізнес-структурами, між бізнес-структурами та найманими працівниками, між бізнес-структурами та суспільством.

Найбільш складним аспектом регулювання є система розвитку та підтримки громадян, тому що бізнес-структури не завжди зацікавлені в розвитку цього аспекту: по-перше, немає прямого зв'язку з бізнесом, по-друге, не дає прямої користі для розвитку бізнесу.

На відміну від Європи, де держава мотивує підприємця здійснювати добровільні соціальні інвестиції, українські закони мають виключно примусовий характер, а недотримання їх призводить до застосування каральних заходів. Соціальне страхування, що відволікає майже 41,7 % доходів підприємства, побудоване на принципі безальтернативності, підштовхує підприємства до застосування тіньових схем ведення бізнесу, оплати праці, тощо [2, с. 180; 3, с. 64].

Проявом економічного регулювання соціальної відповідності бізнесу з боку держави є зниження суми оподаткованого прибутку для підприємств, які перераховують кошти, або передають товари (роботи, послуги) на користь неприбуткових організацій (всеукраїнських об'єднань осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, установам науки, освіти, культури, заповідникам, музеям-заповідникам), що виконують соціальну функцію для цільового використання [4, с. 269].

Реалізація принципів соціальної відповідальності бізнесу може бути здійснена через благодійництво [5]. Деякі аспекти соціальної відповідальності передбачають дії поза межами відповідності законам та визнання зобов'язань перед іншими сторонами, які походять з поширених етичних та інших цінностей.

Таким чином, існує необхідність впровадження низки заходів з метою врегулювання питання соціальної відповідальності бізнесу, а саме:

— розробити пропозиції та рекомендації для розробки проекту Національної концепції розвитку соціальної відповідальності бізнесу в Україні;

— в рамках удосконалення законодавства України внести уточнення відносно тлумачення благодійного фонду, благодійної організації та інших організаційно-правових форм благодійних організацій;

— чітко розмежувати права суб'єктів господарювання відносно створення благодійних організацій;

— привести нормативні акти у відповідність до міжнародних стандартів;

— в рамках регулювання діяльності благодійних організацій значно збільшити плату за створення благодійних організацій та ввести громадський контроль за їх діяльністю;

— для ведення ефективного контролю розробити та впровадити форми звітності соціальної відповідальності бізнесу та інші заходи.

Існує необхідність виявлення та систематизації потреб й очікувань всіх суб'єктів соціально-виробничого комплексу та розробки механізмів формування їх взаємодії.

Тому важливою є задача створення методики оцінки рівня соціальної відповідальності бізнесу з метою подальшого стимулювання її впровадження у практичну діяльність.

Список використаних джерел

1. Стратегія економічного і соціального розвитку України (2004–2015 рр.) «Шляхом Європейської інтеграції» [Текст] / Авт. кол.: А. С. Гальчинський, М. В. Геєць, та ін.; Ін-т стратег. дослідж., Ін-т екон. прогнозування НАН України, М-во економіки та з питань європ. інтегр. України. — К.: ІВЦ Держкомстату України, 2004. — 416 с.

2. *Мартьякова Е. В.* Экономический механизм реформирования социальных процессов: страхование, маркетинг, риск-менеджмент [Текст]: монография. — Донецк: ИЭП НАН Украины, 2003. — 590 с.

3. Юрій С. І., Шаварина М. П., Шаманська Н. В. Соціальне страхування [Текст]: Підруч. для студ. вищ. навч. закл. / С. І. Юрій, М. П. Шаварина, Н. В. Шаманська. — К.: Кондор, 2004. — 462 с. — Бібліогр.: 100 назв. — ISBN 966-8251-52-0. — укр.

4. Касперович О. Ю. Система факторів соціальної взаємодії в територіальній громаді [Текст] / О. Ю. Касперович // Сучасні суспільні проблеми у вимірі соціології управління. Сб. наук. праць Донецького національного університету управління. — 2009. — Вип. 116. «Соціологія державного управління». — Том X. — С. 268–275.

5. Кишан В., Нецадин А. Методика оценки эффективности корпоративной социальной политики (социальных инвестиций и социального партнерства) [Электронный ресурс]: // Человек и труд. — 2009. — № 5. — Режим доступу: <http://chelt.ru/> — Название с экрана.

Корженевська В. М.
Запорізький національний університет

СИСТЕМА ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Функціонування системи управління підприємством неможливе без достовірної та оперативної інформації, її аналітичного опрацювання.

З реформуванням бухгалтерського обліку і фінансової звітності підвищуються вимоги до інформаційного забезпечення підприємства, яке повинне сприяти підвищенню результативності управлінських рішень з найголовніших фінансово-економічних питань.

Питома вага зведено-аналітичної інформації, за результатами наукових досліджень, не перевищує 5–8 %, а отже можна зробити висновок, що рівень прийняття обґрунтованих та ефективних управлінських рішень на вітчизняному підприємстві є дуже низьким [1].

Облік та аналіз на сьогоднішній день не в повній мірі відповідають потребам фінансового менеджменту. Облік спрямований, головним чином, на складання фінансової та бухгалтерської звітності, якої не завжди вистачає для прийняття обґрунтованих управлінських рішень та задоволення потреб основних користувачів інформації. Недостатньо сформованими є теоретико-мето-